

SPOLEČNOU
CESTOU

Listopad 2014

Slova kardinála Suenense, metropolity belgického, o výchově příkladem

Všichni máme za úkol vyzařovat kolem sebe světlo, teplo a přátelství. To je náročný úkol a potřebujeme k tomu hodně trpělivosti.

1. Nikdy se před dětmi nehádejte.
2. Svou lásku rozdělujte všem dětem stejně.
3. Nikdy dětem nelžete, ani žertem.
4. Nebojte se trochy kamarádského přístupu k dětem.
5. Když si vaše děti přivedou domů kamarády, chovejte se k nim tak, jak byste chtěli, aby se jinde chovali k vašim dětem.
6. Nikdy nekárejte a netrestejte své děti v přítomnosti jiných.
7. Nehubujte stále děti pro jejich chyby, ale chvalte je pro to, co je na nich dobrého. Nemusíte jim říkat to, co nemají vědět, ale řekněte jen to, co stačí pochopit.
8. Na otázky dětí vždy odpovězte.
9. Přicházejte k dětem vždy se stejnou láskou a dobrou náladou. Jste-li náladoví, děti začnou být nejisté a vyhýbají se Vám.
10. Poroučejte dětem co nejméně, jen to, co opravdu musí být. Když však poručíte, dbejte na splnění rozkazu a nezapomeňte je pochválit.

Poklekni před svatostánkem, modli se a děkuj Nejsvětější Trojici Boží za dary duše i těla a pros za dary trpělivosti a moudrosti pro rodiče. Za dar trpělivosti a vytrvalosti v sebevýchově pro děti.

z nástěnky kostela v Klášterci nad Orlicí opsala pani Kotlánová

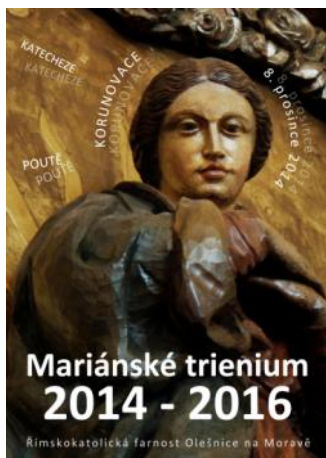

Mariánské trienium 2014-2016

Moci prožít jen jeden rok, ať by byl věnovaný čemukoliv: rodině, kněžím, víře, charitě... je příliš málo, příliš málo času ke skutečnému prožití. Vzpomínám na otce biskupa Pavla Posáda, který nás, už ani nevím při které oslavě z prožívaných roků v církvi vybidl: „pokud jste ještě nezačali tento rok slavít, pak už to ani nedělejte, je příliš pozdě!“.

Jsou události, které si zaslouží naší pozornosti a soustředění mnohem více. Jednou z takto prožívaných oslav je i příprava na korunovaci Panny Marie. Vezměme si samotné novény prvních pátků a sobot, jak rychle nám uplynuly a my stojíme v jejich závěru. Rok je skutečně málo, abychom stačili zakusit něco z té hloubky, která se nám zde nabízí. Proto prožíváme v Olešnici **mariánské trienium**, tedy **tři roky**, ve kterých se chceme hlouběji nechat inspirovat životem Matky Boží.

První rok byl rokem příprav, žehnání a novény. Po vybidnutí panem kardinálem Dominikem Dukou OP, jsme se s olešnickou korunkou připojili ke korunkám Palladia země české. Následovala pout' do Říma, kde svatý otec František tyto korunky při středěční audienci požehnal (12.2.2014). Po návratu jsme od dubna začali s devítiměsíční novénou prvních sobot, která vyvrcholí slavnostní korunovaci na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie (8.12.2014). Mohu-li jako farář vnímat pozadí všech těchto událostí, pak mi to připadá jako malý zázrak. Cítím v tom Boží vedení ve stopách Panny Marie. Ani v jejím životě nebyly věci příliš plánované, prostě se nechala vést, ani my jsme nemohli příliš kalkulovat, plánovat, možná na farní úrovni, ale určitě ne všude tam, kam nás korunka dostala. Jsme vedeni cestou i ochranou Panny

Marie, také láskou k ní, kterou vyjadřujeme nejen prožíváním společné novény. Velkého ohlasu se například dostalo i modlitební a postní štafety spojené s almužnou, která trvá od 1. září do 7. prosince 2014. Nesmím opomenout ani všechny generace nejen olešnických kněží, kteří vás vedli k účtě k Matce Boží. My nyní vnímáme plody této zbožnosti. Těm, kteří mě milují, splácím láskou. (Přís 8,17)

Další z roků trienium by měly být naplněny kontemplací Mariánských slov z míst jejího zjevení. Její slova jsou převyprávěným evangeliem, jsou pobídkou mateřské starostlivosti, kdy provází, povzbuzuje a napomíná putující Boží lid. Jako tehdy v Betlémě to byli prostí pastýři, tak i po celou dobu zjevení jsou to opět prosté duše pastýřů, k nimž se sklání, aby skrze ně směřovala poselství všem lidem.

Prožil jsem s vámi mnoho pěkného a naplněného času v našich farnostech. Sám u sebe jsem se ptal, zda vám dokážu být ještě prospěšný, nenastal-li čas odejít, nestát v cestě vašemu růstu. Častokrát se mi tato otázka vynořovala v mysli a zneklidňovala mě. Faktem je, že jsem tu s vámi moc rád, ale otázka zněla, zda mohu být ještě pro vás jako duchovní správce užitečný.

Po všech těchto pochybnostech jsem najednou pocítil a poznal, že se s vámi mám nechat vést cestou Panny Marie, cestou rozjímání jejích slov i cestou návštěvy nejvýznamnějších, pro nás dostupných Mariánských svatyní. I proto je toto olešnické mariánské trienium pro mě tolik důležité, neboť mi znovu dalo pochopit smysl mé služby v našich farnostech - společně projít cestou Panny Marie, nejen cestou poutních mariánských míst, ale zvláště cestou Mariiných poselství.

Rok by byl příliš krátký pro prožití tak velkých tajemství. Rok by byl asi příliš krátký i pro prožití jen nově prvních pátků, které mají vyvrcholit žehnáním nové Křížové cesty bolesti regionu. Možná jen pro posun termínu ve schvalování dotace, ale třeba i pro naše hlubší uvědomění si a dozrání myšlenek bolesti křížové cesty, se samotná realizace stavby „Křížové cesty jako výpovědi bolesti regionu“ posouvá na rok 2015.

Dozrávejme v čase milosti mariánského trienium (kde symbolem bude korunovace) i čase lásky i bolesti Srdce Ježíšova (kde symbolem bude stavba křížové cesty bolesti regionu).

Váš otec Pavel

Všichni jsme zváni ke slavné korunovaci sochy Panny Marie v kostele sv. Vavřince v Olešnici dne 8. prosince o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie.

16:00 modlitba sv. růžence

16:30 mše svatá s obřadem korunovace

celebruje Dominik kardinál Duka OP, arcibiskup pražský

po skončení slavnosti bude následovat beseda s panem kardinálem v kostele (dotazy je vhodné vznášet písemně, nejlépe předem, v kostele na oltáři sv. rodiny je umístěna krabice)

Před začátkem slavnosti bude na faře k dispozici temperovaná místnost s občerstvením (čaj) pro poutníky a budou k dispozici záchody.

Zájemci o nocleh se mohou nejpозději do neděle 7.12.2014 přihlásit a domluvit na podrobnostech s paní Sobotkovou, tel. 606127135.

Primice Karla Adamce

Letošní rok byl pro naši farnost opravdu výjimečným, neboť se v něm sešlo hned několik významných událostí. Aktuálně probíhá poslední měsíc novény prvních pátků a sobot, která vyvrcholí korunovací Panny Marie kardinálem Dominikem Dukou. V tomto článku se chci ale ohlédnout za primicí našeho farníka Karla Adamce, která se odehrála na začátku července.

Kája se na kněžskou službu připravoval dlouhé roky; v kněžském semináři v Olomouci a v (pro jeho formaci a duchovní život velice důležitém) Schönstatském hnutí. V době, kdy byl v naší farnosti farářem otec Roman Strossa, za ním přišel Karel s tím, že cítí povolání

ke kněžství. To byl začátek obtížné cesty, jejímž vyvrcholením bylo kněžské svěcení 28. června v Brně. V přeplněné brněnské katedrále se tísnilo i velké množství olešnických farníků, kteří sem přijeli Káju podpořit a v podstatě se s ním jako s farníkem i rozloučit. Navzdory stísněným podmínkám však bylo svěcení nádherným zážitkem a silným svěděním pro každého přítomného křesťana. Pohled na šest mladých novokněží, kteří měli odvahu uposlechnout Božího hlasu, postupně naplnilo každé otevřené srdce nadějí a radostí.

Na konci mše svaté oznámil otec biskup Vojtěch, že místem Kájova působiště bude Telč. Jeho první slavná mše svatá se však slavila, jak jinak, než v Olešnici.

Primici předcházely dlouhé přípravy. V tak živé farnosti, jako je ta olešnická, se našlo dost lidí ochotných přiložit ruku k dílu. Několik měsíců před samotnou primicí se pravidelně scházel přípravný tým, který měl na starost vymyslet, připravit a zrealizovat vše důležité. Vzhledem k tomu, že se Kája rozhodl pro primici pod širým nebem, byly v leččems přípravy o to náročnější. Na zahradě kulturního domu byla potřeba připravit a vyzdobit liturgický prostor, vše ozvučit, nachystat sezení pro účastníky, přestěhovat do prostor kina sakristii, nachystat místo pro hudebníky, zdravotníky, parkování a na oslavu po mši svaté přichystat veškeré občerstvení. Práce bylo zkrátka dost a dost. Organizátoři byli našťastí nejen ochotní, ale i schopní, a tak si dokázali poradit s mnoha problémy a komplikacemi, které takto náročné přípravy provází. Stálo to mnoho nervů a úsilí, ale jak se říká - co nic nestojí, za nic nestojí.

Samotná slavnost opravdu stála za to. Nejen že bylo vše perfektně přichystané, ale dobrý Bůh nám dopřál i dobré počasí. Každá taková velká akce bývá provázena obavami o to, zda bude pršet, či nikoliv. A světe div se, navzdory nepříznivé předpovědi odpoledne při primici ani nekáplo a navíc bylo zataženo, takže nikomu nehrozil úpal.

Přede mší svatou, která začínala ve tři hodiny, se náš novokněz s podporou farníků připravoval adorací a modlitbou v kostele svatého Vavřince. Poté vyrazil průvod na zahradu kulturního domu, kde už se shromáždění věřící modlili růženec. Zahrada kulturního domu byla zcela zaplněna místními i lidmi zdaleka; přijelo také mnoho řeholnic a na padesát kněží. Mše svatá začala průvodem ministrantů, družiček oděných v krojích a všech kněží a byla opravdu hlubokým duchovním zážitkem.

Hlavní myšlenkou kázání, které si přichystal otec Rudolf Liebig, bylo, že kněz je muž vztahu a muž společnosti, která je na cestě. Karel má vztah k olešnické farnosti a olešničtí farníci k němu; což bylo právě tím nejdůležitějším na celé oslavě. Krásným vyjádřením tohoto vztahu bylo mimo jiné to, že Karel ochotně, i po tak náročném dni, uděloval zájemcům individuální novokněžské požehnání. Evidentní bylo, že Karel má hezký vztah ke své rodné farnosti a farnost zase k němu.

A právě toto bylo hybnou silou vydařené primice. Ačkoliv se s Kájou už nebudeme setkávat tak často, jako dřív, tento vztah může pokračovat v modlitbě, kterou jsme si s Kájou na závěr primiční mše svaté slíbili.

Velký dík patří všem organizátorům za spoustu odvedené práce, hasičům za ochotnou pomoc a účast, všem přítomným za společenství, družičkám za zkrášlení slavnosti, hudebníkům za náročný nácvik a krásnou hudbu, ministrantům za službu u oltáře a kněžím za to, že společně s Kájou slavili jeho primiční mši svatou. A díky všem, jejichž podíl nebyl tolik vidět, ale přesto se do příprav ochotně zapojili. Pán Bůh zaplat' a Bohu díky!

Vít Plíhal

Primice je jistě významnou událostí v životě kněze. Dovolili jsme si proto položit některým přítomným kněžím stejnou, jednoduchou otázku:

Vzpomněl jste si jistě na svoji primici. Jak vy vzpomínáte s odstupem času na svoji primici, je z ní ve vás něco stále živé?

Otec Ladislav Tichý

Na vlastní primici není možné zapomenout, i když od ní uplynulo už více než 41 let. Je spojena se začátkem kněžského života. Tím spíše, že moje primice byla hned druhý den po kněžském svěcení. V roce 1973 byla doba tzv. normalizace. Primice se nemohla konat venku. Tak byl olešnický kostel nabitý. Ale zůstala ve mně vzpomínka dobré atmosféry celé slavnosti. Mám zážitek krásného společenství. Mnozí z těch, kteří tam byli, už jsou na věčnosti. Platí to i o řadě kněží, především o O. Františku Kšicovi, který mě laskavě provázel po celou dobu přípravy na kněžství. Primice tak může být názornou a živou ilustrací slov sv. Pavla: „Ať tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu“ (Řím 14,8).

Otec Václav Knotek

Už uplynulo více jak 14 let, co jsem měl primici. Musím však vzpomenout nejen na primici, ale taky na kněžské svěcení.

Je to okamžik, ke kterému se vracím každý den. Okamžik stále živý, protože tenkrát jsem Bohu řekl, že mu chci sloužit, a tato slova každé ráno znovu a znovu Bohu říkám. Kněžství je dar, který jsem dostal a jsem pouze služebníkem, jenž zprostředkovává Boží milosti.

Ze samotné primice mám mnoho zážitků. Vzpomínám na všechny lidi, kteří ji s velkou radostí připravovali, kteří se jí zúčastnili, na všechny dary, které jsem obdržel. Dodnes sloužím mši svatou s kalichem, který jsem dostal

od olešnické farnosti jako primiční dar po P. Františku Kšicovi. Vždy, když držím tento kalich, vzpomínám a modlím se za farnost, ve které jsem vyrostl, a stále cítím velkou vděčnost.

O jednu vzpomínku, která mě obzvlášť provází, se s vámi rád po těch letech podělím. Tenkrát jsem tomu plně nerozuměl, ale pochopil jsem to až později. Na primici mě vítal děkan z Letovic P. Fasora (farář P. Stanislav Tvarůžek byl v té době v nemocnici). Řekl mi, že teď mám kolem sebe mnoho lidí, ale přijdou okamžiky, kdy nebudu mít nikoho z lidí za, sebou ani před sebou. Musím být proto nablízko Bohu, abych to zvládl. Mnohokrát jsem takovou situaci v nejrůznějších podobách už zažíval a zažívat určitě ještě budu. Ale vždy, když jsem zůstal s Bohem sám a opřel se o Něho, On vždy všechno úžasně vyřešil.

Přeji vám všem a modlím se za to, abyste v situacích, kdy máte pocit, že jste na něco sami, pochopili, že na nic nikdy nejsme sami. Bůh totiž zůstává s námi stále a pomáhá i tehdy, když my už nevidíme žádné východisko.

Žehná P. Václav Knotek

Primice je jistě i významnou událostí v životě rodiny. Dovolili jsme si proto položit jednu otázku i panu Šafaříkovi, dědečkovi otce Karla Adamce:

Jak jste prožil primici vy, jakožto dědeček novokněze Karla?

Primice v rodině je událost, která se zpravidla neopakuje. Tak jsem to cítil i já - Kájův dědeček.

Vzhledem ke svému věku jsem byl ušetřen přímých starostí, spojených s organizací a zajišťováním věcí nutných pro zdárný průběh primiční slavnosti. Přesto mě starosti neopouštěly a často jsem průběh přípravy s Kájovými rodiči probíral. Potom jsem si však řekl: „Když si Pán Bůh zvolil Káju za svého služebníka, tak jistě pomáhá i s přípravami na jeho primiční mši svatou.“ Za to jsem denně prosil - a nejen já - a byli jsme vyslyšeni. Díky obětavosti řady lidí, v čele s panem farářem, byla slavnost s Boží pomocí, úspěšně zvládnuta. Všem, kteří se přípravy zúčastnili, vyslovuji i já upřímné zaplat' Pán Bůh.

Při sledování mše svaté mě napadlo, že se v nebeských výšinách - mimo jiných - raduje a požehnání vyprošuje můj strýc Alois (starší si jej pamatují jako kostelníka). Vždyť v sále Sokolovny byl komunistickým režimem, spolu s dalšími, odsouzen k mnoha letům žaláře. A nyní, po 60. letech, v areálu této budovy, slouží jeho praprasynovec primiční mši svatou. Není to řízení Boží?

Závěrem Kájovi, spolu s babičkou, přejeme a vyprošujeme, aby byl dobrým a obětavým knězem, využíval dary Ducha svatého k posílení víry svěřených duší. Sám ať s Boží pomocí zdárně proplouvá mezi nástrahami současného světa a je příkladem oddanosti do Boží vůle.

Jeden den na Petrově

Každé dva roky Diecézní katechetické centrum v areálu brněnského Petrova pořádá setkání dětí školního věku s otcem biskupem Mons. Vojtěchem Cikrlem. Ve čtvrtek 29. května 2014 se na tuto akci vypravily i děti naší farnosti, které navštěvují vyučování náboženství. Motto letošního setkání znělo „Svatí jsou darem pro svět“.

Celá akce začala mší svatou v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla. Po ní se 1800 dětí vydalo ve skupinkách v doprovodu průvodců po „svých“ trasách. Ty byly označeny barevně a určeny různým věkovým kategoriím. Děti od 1. do 3. třídy se na žluté nebo oranžové trase setkávaly s českými světci - svatou Anežkou Českou, Ludmilou, Václavem, Vojtěchem a dalšími. Děti od 4. do 6. třídy putovaly po trase zelené nebo modré. Na stanovištích je vítali světci zastupující různé státy Evropy - např. svatí Filip Neri, Jan Bosko, Patrik, Tomáš More, bl. Matka Tereza a další. Těm nejstarším byla určena trasa červená, která vedla z Petrova do některých brněnských kostelů, kde na ně čekali světci 20. století - svatí Maxmilián Kolbe, Edita Steinová a jiní. Na každém stanovišti byla pro účastníky připravena aktivita, která nějakým způsobem souvisela s životem světce. „Červení“ měli také možnost setkat se osobně s otcem biskupem v jeho kapli, což byl pro ně velký zážitek.

Počasí nebylo nejlepší, celý den přšelo. Dětem to však nevadilo. To dokládají i jejich svědectví:

- I přes deštivé počasí se mi líbilo u všech svatých. Nejvíce mě zaujalo stanoviště u sv. Václava, kde jsme chytali tajný kód. (Fanulka Palinková)
- Líbilo se mi u sv. Ludmily, která nás naučila hru LUDMILA ŘEKLA... (Pepík Palinek)
- Poprosil jsem svatou Anežku o autogram a ona mi ho dala (z Trpína)
- Nejvíce se mi líbilo, jak jsme v Brně stáli na chodníku a mávali řidičům a oni nám odpovídali. (Anička Šťastná)
- Moc se mi líbilo, jak si s námi náš pan biskup povídal, když jsme ho náhodou venku potkali. (Petr Knotek)
- Překvapilo mě, s jakou pečlivostí byl připraven celý program, hlavně vystoupení jednotlivých světců (Maruška Knotková)

Věřme, že si děti kromě zážitku velkého společenství církve a společných her odnesly i něco pro život, aby i ony mohly být darem pro své okolí.

MH + www.brno.biskupstvi.cz

Pěší pouť k Božímu milosrdenství 2014

Letošní pouť k Božímu milosrdenství do Slavkovic nesla hlavní myšlenku: „Ty jsi svědek mého milosrdenství.“

19.7.2014 vycházeli poutníci ze tří míst naší vlasti – z Fulneku, Hodonína a Prahy, aby po týdenním putování došli do prvního chrámu Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Pout' hodně podobná pěší pouti na Velehrad, kdy pod vedením

kněží spolu s řeholními sestrami putuje v procesí asi 40 poutníků v každém proudu. Vpředu procesí kříž, obraz Božího milosrdenství a česká vlajka, uprostřed kytara a mikrofon s ozvučením.

Po cestě se poutníci modlí ranní chvály, růženec, Korunku, poslouchají duchovní přednášky kněží, v tichu nad nimi a evangeliem rozjímají. To vše je proloženo zpěvem písní s doprovodem kytary a zpěvem písní z kancionálu. Samozřejmostí každého dne je mše svatá v kostele nebo i pod širým nebem a celodenní možnost svátosti smíření. Službou poutníkům je vedení zavazadel doprovodným vozidlem, zajištění oběda a noclehů. Noclehy jsou zajištěny v rodinách hostitelů, na farách a kdo chce, může spát i pod širým nebem.

Olešníci procházejí hned dva proudy poutníků. Hodonínský proud jen prochází bez zastavení a míří do Rovečného na oběd na faru, fulnečtí poutníci v Olešnici obědvají. Pán Bůh zaplať všem olešnickým farníkům, kteří zajistili nebo přispěli na oběd poutníkům, i to je fyzický skutek Božího milosrdenství.

Já jsem se letos přihlásil k putování z Prahy. Vyšli jsme v sobotu ráno po mši svaté v Komunitním centru Matky Terezy z Prahy - Háje, přes Říčany do Kostelní Střímelice. Druhý den jsme slavili mši svatou v poutním místě sv. Prokopa v Sázavě. Další dny jsme prošli Sudějovicemi (poutní místo sv. Anny), uctili památku otce Toufara v Číhošti, prošli Zručí nad Sázavou, Havlíčkovým Brodem, Žďárem nad Sázavou (Zelená Hora) a v pátek ve 14 hodin doputovali do Slavkovic. V sobotu pak byla závěrečná mše, na které byl hlavním celebrantem p. Lízna.

Tolik fakta o pouti. Co se ovšem tíž sděluje, to jsou dary pouti. Nejlépe je být u toho jako poutník. Dary duchovních doteků samotného milosrdného Boha ve svátosti smíření, lehkost po smíření, radost, nebesa otevřená ... a denní svátost Eucharistie, kdy se z obyčejného kousku chleba a vína stává tělo a krev Páně. Ticho při rozjímání nad evangeliem a duchovními myšlenkami kněží. Společné modlitby, zpěv, společné mlčení v blízkosti Boží. Nádherná zakončení dne v kostelích za zpěvu při doprovodu hudebních nástrojů, která lze přirovnat ke koncertu. Svědectví poutníků. A také nová přátelství s poutníky i hostiteli, krása přírody v okolí Sázavy a na Českomoravské vysočině. A misijní působení - svědectví o víře pro všechny lidi, které jsme na pouti potkávali. Vzpomínám na jednu příhodu - v Příbyslavi jsme procházeli kolem kostela, před kostelem pohřební vůz, vedle něj kapela, kde se hudebníci zrovna nadechovali k písni při vynášení zemřelého z kostela. Naše procesí v tichosti přešlo kolem chrámu, jako bychom s sebou nesli Boží milosrdenství a pak teprve spustila kapela. A já si v duchu říkal: tak by to mělo být, po smrti příchod Božího milosrdenství a pak teprve pohřeb.

Celá pouť k Božím milosrdenství je vlastně duchovní obnovou, kde člověk vnímá blízkost Boží a snad se i k Bohu přibližuje.

Příští ročník pěší pouti bude, dá-li Pán, v obdobném termínu. Informace a přihlášky na www.pout.cz. Kdo můžete, pojděte, stojí to za to. Neboť i „Ty jsi svědek mého milosrdenství.“ Bohu díky.

poutník Pavel

Třídenní pout' - Jižní Čechy II

Ani se nechce věřit, že už je to rok, co jsme se zúčastnili poutního zájezdu do Českobudějovické diecéze a letos nás opět pan jáhen Ladislav pozval do jižních Čech. Poutních míst je v této oblasti nepřeberné množství, takže bylo z čeho vybírat. Loni to byl Římov, Zlatá Koruna, Vyšší Brod, Maria Rast am Stein, Kájov, Tábor a Klokoty, letos jsme navštívili Sepekov, Milevsko, Makovou horu, Bavorov, Prachatice, zámek Kratochvíle u Netolic, Lomec, Klatovy, Nepomuk a Albrechtice nad Vltavou. Stejně jako loni jsme spali na bývalém zámku ve Štěkni. Ten totiž koupily v r. 1926 Anglické panny - Jeziuitky. Za totality zde byl domov důchodců a nyní po generální opravě opět slouží sestřám.

Prvním zastavením byl Sepekov. Kostel s ambity, posvěcený 1730 připomínal poutní místo Klokoty, jen není tak nazdobený. Farnost spravují premonstráti z Milevska (Strahovská kanonie). Oltář je předkoncilní, zasvěcený Jménu Panny Marie. Panna Maria má korunku ve tvaru trojúhelníku (připomíná korunku z ruských chorovodů). Mši svatou na úmysly poutníků sloužil mons. Jan Peňáz ze Křtin, které mají stejné patroncium.

Nejstarší klášter na jihu Čech v Milevsku, založil Jiří z Milevska již v r. 1147. Hlavní kostel Navštívení Panny Marie byl za totality využíván k hospodářským účelům, okno nad vchodem od brněnského Karla Rechlíka znázorňuje sepjaté ruce. Hřbitovní kostel sv. Jiljí slouží pro šestitisícové město jako smuteční síň. Klášter je v současné době poměrně dobře opravený, má velkou cizojazyčnou knihovnu. A už nasedáme do autobusů a jedeme po hrázi Orlické přehrady do Smolotel.

Maková hora nemá název podle máku, ale podle kovů, které v sobě skrývá. Kostel sv. Jana Křtitele a Panny Marie Karmelské (jako v Bystrém) je do široka viditelný. Vždyť tu stojí již od r. 1723 a věřící se modlí k Panně Marii o vyslyšení prosb. Také my se připojujeme a předkládáme Matce Boží své radosti a starosti. Protože stojí kostel na kopci asi 1 km do vesnice, je cílem mnohých vandalů a zlodějů, kteří odvezli 4 velké sochy a množství malých andělíčků. Z bočních oltářů byly ukradeny i ostatky svatých. Na počátku minulého století zde fungoval „čtyřnohý“ vodovod. Na kopci totiž není voda, proto místní duchovní správce P. Vincenc Bosáček s bratrem Josefem pořídili oslíka, který v soudcích donášel vodu na Makovou. Po jejich smrti tato služba zanikla. Přílehlou faru užívají nyní k rekreaci pražáci.

Kdyby byl Bavorov, co jsou Vodňany... zpíváme, když přijíždíme do Bavorova. Trojlodní děkanský gotický chrám Rožmberské gotiky je zasvěcen Panně Marii nanebevzaté, vnitřní výzdoba je ale barokní - obraz na hlavním oltáři maloval náš přední malíř Karel Škréta, několik bočních oltářů pořídili Rožmberkové, lavice pro lid z nedávné doby si zbudovali věřící.

Z Bavorova přejíždíme říčku Blanici a míříme do starobylého, částečně hradbami opevněného města Prachatic - rodiště sv. Jana Nepomuka Neumanna - jinak Prachatického. Při mši sv. opět děkujeme a předkládáme naše úmysly. V gotickém kostele sv. Jakuba byl pokřtěn a poprvé přijal Pána Ježíše syn punčocháře Jan. Po studiích odešel do Ameriky, kde byl vysvěcen na kněze a spolu s bratry redemptoristy úspěšně působil. Založil více než 100 církevních škol a několik kostelů. Stal se biskupem ve Filadelfii. Vyčerpáním zemřel ve věku nedožitých 49 let. Z prachatického Velkého náměstí, s domy ozdobenými sgrafity, vede ulice k jeho rodnému domu, nyní hospici sv. Jana.

Do Netolic - loveckého zámku Kratochvíle přijíždíme odpoledne. Zámecký kostelíček Narození Panny Marie byl posvěcen 22.7. - zítra zde budou mít posvícení. Zámek byl 1926 zestátněn a patřil ministerstvu zemědělství. Po válce bylo v celém přízemí uskladněno obilí, čímž byla výmalba totálně zničena. Následně získalo zámek ministerstvo kultury a umístilo v něm expozici postavíček z animovaných filmů a večerníčků. Teprve od r. 2005 byl dovezen z různých míst vyřezávaný mobiliář a celé patro včetně štukové výzdoby opraveno.

Co by kamenem dohodil, leží poutní místo Lomec (pro svou malost nazývaný též Lomeček), založený rodem Bukvojų na poděkování za záchranu. Uprostřed kostelíčka je oltář, nad ním zavěšený svatostánek a ještě výše v zasklené schránce soška Panny Marie. S historií poutního areálu nás seznamuje „šedá sestra“ - jinak věžeňská kaplanka. Protože se do kostelíčka vejde málo lidí, byl v nedávné době vybudován venkovní areál, kde jsou slouženy při četných poutích mše svaté. Panno Maria Lomecká, přimlouvej se za nás!

V místě ubytování se někteří z nás zúčastní koncertu v rámci Štěkeňského léta, jiní využívají přírodního koupaliště u jezu na Otavě a další odpočívají.

Ráno putujeme do Klatov. Na šikmém náměstí vedle černé věže stojí jezuitský kostel (bílý) narození Panny Marie. Za kostelem je bývalá jezuitská kolej, ve které také studoval Bohuslav Balbín. Pod chrámem v katakombách bývali pohřbeni členové řádu a významní měšťané. Neodborným zacházením v minulé době se některé mumie rozpadly, dnes je jich tam jen 30. Dientzenhoferův chrám má iluzorní hlavní oltář - na stěně malovaný obraz tvoří nedílnou součást s menzou a svatostánkem. Kolem celého kostela je kůr - ohoz vymalovaný Ignácem Raabem. Při mši svaté si připomínáme 100leté výročí od začátku Velké války a prosíme za mír ve světě. Další kostel - dominikánský - patří městu a je v něm výstavní síň. Arciděkanství kostel Navštívení Panny Marie z roku 1685 je gotický s barokní výzdobou. Na oltáři je milostný obraz Panny Marie, původem z Itálie. Majitel byl z finančních důvodů nucen se obrazu vzdát. Večer při loučení začal obraz ronit krvavé slzy. Na přimluvu se stalo několik zázraků, tím stouply Klatovy na významu. Na obraze je nápis: V klíně Matčině je moudrost Otcova. Krásná vitrážová okna a strop mezi žebry jsou vymalovány. Loučíme se s milostným obrazem i celým městem.

Cesta nás vede do Nepomuku - rodišti sv. Jana Nepomuckého. Míjíme na náměstí kostel sv. Jakuba a jedeme do míst, kde stál rodný dům světce. Kostel zde vystavěný má tvar kříže, oltář je uprostřed. Je situovaný severojižně. Stavitel Dientzenhofer chtěl, aby světlo z oken stále padalo na střed kostela, místo narození sv. Jana. Kolem kostela jsou umístěny panely, seznamující nás s životem významného rodáka a světce. Nad obcí je zámek Zelená hora, přístupný pouze v srpnu, pod kopcem stával klášter. Na zámku byl natáčen film „Černí baroni“.

Naši poslední zastávkou jsou Albrechtice nad Vltavou. Románský kostel sv. Petra a Pavla by potřeboval notnou finanční injekci. Stropní malby připomínají Muchovy obrazy. Kolem zdi hřbitova jsou malé kapličky s obrazy a verši bývalého faráře, který je pohřben u kostela. Kapličky kolem hřbitovní zdi jsou opraveny z prostředků EU, na hrob P. Cízy už nezbyly peníze.

Po pozdním obědě se ubíráme k domovu. Ráda jezdím na poutní zájezdy organizované panem jáhnem, kde je postaráno o duchovní i tělesnou stránku, modlitbu, zpěv kostelních i světských písní. Už se těším, když dá Pán, na další zájezd.

J.B.

Tábor 2014

Dne 27.7.2014 kolem třetí hodiny odpolední vyrazila z Olešnice směrem na Jedovnice početná výprava Olešňáků, Křtěnováků, Kněževáků, Trpíňáků, Ústupáků a dalších „áků“, kteří ani nevím odkud jsou. Nicméně, tato skupina skládající se z devíti vedoucích, sedmi „PÉTÉPÁKŮ“, dvou krotitelů „PÉTÉPÁKŮ“, tří kuchařek a asi třiceti táborníků dorazila na určené místo, a to do tábora nedaleko Bukovinky.

Jen, co jsme se ubytovali ve stanech, se stalo něco, co se běžně nestává, i když to tak možná každý rok po příjezdu na tábor vypadá, stali jsme se pračlověky. Po celou dobu tábora jsme si osvojovali nové dovednosti, jako třeba rozdělat oheň, postavit chýši, ulovit mamuta a další důležité věci pro život v pravěku, až jsme vyspěli tak, že jsme se začali zajímat o sport a kulturu, čímž jsme dosáhli úrovně starověku, což byl náš cíl.

Myslím, že se tábor povedl, a že jsme se do celotáborové hry tak vcítili, že u některých jedinců by kdejaký historik nepoznal, že patří k úplně jinému stupni vývoje člověka. Navíc lesy a příroda kolem tábora přidávaly na atmosféře pravěku, stejně jako jedno z našich zásobovacích vozidel, ze kterého pravěkost jenom zářila, a kterému se říkalo „praauto“ či „pravozidlo“.

Ale, co si budeme nalhávat, největší zásluhu na tom, že tábor dopadne dobře, mají vždycky kuchařky a letos vařily tak dobře, že i kdyby nic jiného nevyšlo, všichni by na tábor ještě dlouho vzpomínali.

MICHELLE

Expedice Slovensko

Někdy před prázdninami navrhl pan farář nám mládežníkům, že nás vezme na výlet na Slovensko. Dal nám čas, abychom se domluvili, zda chceme jet, na jak dlouho a kolik by nás bylo. My jsme se domluvili, že bychom jeli, pan farář ustanovil termín a mohli jsme začít plánovat program.

Na začátku prázdnin už jsme měli zhruba plán cesty i počet účastníků, proto mi už nestálo nic v cestě, abych se pomalinku začala balit.

Rozhodli jsme se, že si každý nebudeme brát vlastní jídlo, ale dáme všichni nějaké peníze a budeme mít jídlo společné. Byl to skvělý nápad, takže i naše maminky neváhaly a přispěly nám nějakou tou buchtou, nebo i zavařeným jídlem.

Již dříve bylo rozhodnuto, že budeme spát ve stanech.

Kvůli tomu bylo nutné vzít s sebou i karimatku a spacák, a někteří určení i stan.

Další položkou na seznamu byly dobré boty, které se ukázaly jako hodně důležité, stejně jako pláštěnka.

Ještě přibalit nějaké to ostatní oblečení a pár toaletních potřeb a mohla jsem vyrazit. No, tedy ještě ne tak docela, bylo potřeba to všechno nasoukat do batohu, který se mi zdál až příliš malý.

V předvečer odjezdu, který byl ustanoven na pondělí 14. července, jsme donesli všechna svá zavazadla na faru. Dostali jsme instrukce, v kolik máme zítra přijít a v kolik bude odjezd. Poté jsme se rozešli domů, abychom se vyspali a ráno byli čilí.

Něco po desáté dopoledne jsme odjížděli od fary, mávající rodičům.

Jeli jsme ve dvou autech, v autě pana faráře a v půjčeném devítimístném autě. Celkem nás tedy jelo 14.

Jeli jsme asi tři hodiny a naším prvním cílem byly Wadovice, rodiště svatého Jana Pavla II.

Zde jsme se podívali jak do baziliky i do muzea Jana Pavla, které je v jeho rodném domě. Průvodce mluvil polsky, ale nám to nevadilo, protože pan farář nám výklad překládal. Bylo to moc zajímavé.

Když už jsme tu byli, neodolali jsme a zašli si na kremůvku, místní pochoutku, která, jak už napovídá název, byla skoro celá z krému.

Posilnění touto pochoutkou jsme se vydali najít nějaké místo na přespání.

Za nějaký čas jsme se rozhodli, že přespíme na jedné louce. Rozbalili jsme stany a začali je stavět. Museli jsme dávat pozor, abychom je nepostavili na místě, kde byl nějaký ten kravinec.

Další ráno jsme vstávali brzy, někdy okolo páté hodiny. Odměnou nám byl východ slunce, který se ale pomalu ztrácel v mlze.

Po snídani jsme se vydali směrem k nejvyšší hoře Polska s názvem Rysy. Tento vrchol sahal až do výšky 2503 metrů nad mořem.

Ranní mlha se roztrhala a my vycházeli, když už slunce krásně svítilo. Cestou jsme minuli jedny vodopády.

Naší první zastávkou bylo pleso Mořské oko a následně jsme pokračovali k druhému plesu, Černému plesu. Od něj už vzhůru k vrcholu. Po cestě jsme narazili na zbytky sněhu, byli jsme z nich nadšení.

Dále byla cesta náročnější, byly i úseky, které jsme museli lézt pomocí řetězů. Většina z nás zdárně dosáhla vrcholu. Po cestě zpět nás ale zastihl déšť, a přestal, až když nám k parkovišti zbývala už jen hodina cesty.

Celí promočení, ale šťastní jsme si snědli lečo a vydali se hledat místo k přespání. Přejeli jsme hranice Polska. Tentokrát jsme spali už na Slovensku pod nějakou sjezdovkou.

Dopoledne jsme se vydali brodit Jarabiny. Ten den našťestí svítilo a tak nám nevadilo, že jsme byli celí mokří.

Po obědě jsme vyrazili na poutní místo Litmanová, kde jsme slavili mši svatou. Tentokrát jsme přespali na louce pod Litmanovou.

Další den ve středu jsme se ráno ještě jednou podívali na Litmanovou a pak už naše cesta pokračovala na Pltě. To byla řeka, na které jsme plavili v lodičkách asi tři čtvrtě hodiny. Následně jsme se pěšky vrátili na místo, ze kterého jsme vyplouvali a šli se podívat do Červeného Kláštoru. Absolvovali jsme prohlídku a dozvěděli se spoustu zajímavostí.

Za nějakou chvíli jsme už byli od Červeného Kláštoru pryč a snažili jsme se uvařit rýži na rizoto, což nám trvalo neuvěřitelné dvě hodiny. Nakonec se nám to ale povedlo. Takto poslinění jsme se vydali hledat místo na přespání. Spali jsme nedaleko dálnice a večer jsme viděli dva jezevce.

Ve čtvrtek byl naším prvním cílem evangelický kostelík, který byl celý ze dřeva. Po jeho prohlídce jsme jeli k přehradě Liptovská Mara, kde se někteří z nás vykoupalí. Naším posledním cílem byla Turzovka. Cestou na ni jsme se zastavili ještě v keltském skanzenu a hlavně na salaši, abychom nakoupili korbáčky pro ty, které jsme nechali doma.

Po čtyřhodinové cestě jsme rozbalili stany pod Turzovkou a šli pěšky slavit mši svatou na Turzovku, když jsme došli na místo, byla půlnoc. Tato mše byla opravdu krásná. Celí unavení jsme se vrátili ke stanům a po chvílce povídání šli spát.

V sobotu jsme se ráno znovu vydali na Turzovku, tentokrát auty. Po mši jsme napustili zázračnou vodu a vyrazili domů.

Domů jsme dojeli všichni v pořádku a s úžasnými zážitky.

Na závěr bych chtěla moc poděkovat panu faráři, že nám naplánoval tak skvělý výlet!

Eliška Kánská

Hoješín 2014

Po loňské zkušenosti (samozřejmě pozitivní) bylo letošní rozhodování o dovolené jednoduché. K mému překvapení bylo jednoduché i pro naše děti. Jednoznačně preferovaly pobyt s dalšími rodinami na Hoješíně u Sečské přehrady. Obstál dokonce v konkurenci nabídky společné dovolené s babičkou a dědou v Chorvatsku!

Těch několik dní volna už jsem potřeboval jako sůl a tak jsem se o to víc těšil na svátek svatého Vavřince, protože olešnická pouť, to byl také start dovolené.

Na nedělní poutní slavnost se naše farnost vždycky patřičně připravuje. A to nejen zdobením, uklízením, pečením, nácvikem divadelního představení a podobnými činnostmi, ale také duchovně. Prázdniny skýtalý několik příležitostí k duchovní přípravě. Například kněžské svěcení, primici, charismatickou konferenci, tábor,... a v týdnu před 10. srpnem také přímo poutní duchovní obnovu, kterou vedl novokněz Tomáš Šíma.

Jako olešnického nerodáka se mě opakovaně velmi dotýká vážnost, jaké se svátek svatého Vavřince v Olešnici těší. Dopolední slavnostní bohoslužby byly opravdu důstojnou oslavou a poděkováním za dar našeho stále mladého patrona.

I letos se do Olešnice sjelo mnoho rodáků, kteří zde již nebydlí a mnoho lidí ze sousedních obcí. A tak mezi stánky a kolotoči na náměstí i na Loučkách můžete prožít mnohá milá setkání s těmi, které jinak celý rok nepotkáte.

Jak tradice káže, odpoledne bylo ve znamení slavnostního požehnání. Novoknězem, který ho vedl a po slavnostním zpěvu Te Deum ještě soukromě uděloval své novokněžské požehnání, nemohl být letos nikdo jiný, než otec Karel Adamec. Je opravdu neuvěřitelné, kolik mnohých darů se může potkat v jednom dni na tak malé ploše!

No a znalci místních poměrů dobře ví, že olešnická pouť nejsou jenom kolotoče, stánky, bohoslužby, koláče..., ale také pouťová pohádka. Počasí nám dovolilo se večer sejít v Kněževsi na výletišti a nechat se vtáhnout do děje pohádkového příběhu Lenošný Kamil.

Kde se to v těch mládežnicích bere? Někteří vypadají, jako by neuměli do pěti počítat, a nebo nestáli o nic jiného než o internet v mobilu a najednou ejhle - takové herecké výkony!

Jak jsem to tak sledoval, dobře se bavili úplně všichni. Diváci, herci, zvukaři, kulísáči, moderátoři i kameraman. Možná, že se dokonce leckdo z nás mohl v některých postavách tak trochu najít.

Že potom následoval táborák a opékání buřtů, nemusím už asi zmiňovat. Ale bylo tu něco, co se trochu vymykalo ze všech těch tradic a zvyklostí. Čekalo nás rozloučení s Martou Halvou, s níž nám bylo po nějaký čas dopřáno sdílet její povolání k zasvěcenému životu, setkávat se při bohoslužbách, společných modlitbách i farních akcích a navzájem se podporovat ve víře a hledání Boží tváře.

Sestra Marta byla svými představenými povolána do Irska ke službě ve školském zařízení. Dobře ale víme, že i když nás nyní bude dělit vzdálenost jednoho časového pásma, zůstáváme spojeni ve svých modlitbách a víře a navzájem si zůstáváme podporou.

Následující pondělní ráno většinou bývá už jako z jiného světa. Brzy vstát a alou do práce, slavnost zůstává milou vzpomínkou, ne tak letos. Po vzoru loňského roku nás čekal odjezd za odpočinkem s partou dobrých přátel na Hoješín.

Chvilí trvalo, než se zasloužilí herci po zaslouženém nočním odpočinku ve spacácích dali trochu do gala a tak jsme se na Hoješín trousili trochu jako švábi na pivo. Příčinou možná bylo i ne příliš příznivé počasí. To je o dovolené vždycky trochu nepříjemné, ale vězte nebo ne, nám nakonec celkem přálo. Dokonce jsme se i vykoupali v přehradě! Tedy někteří. Některé slabší povahy stále čekaly na třicetistupňová vedra.

Ta (naštěstí, pozn. autora) nenastala. Mohli jsme tak absolvovat příjemné výlety do okolí. Kraj Železných hor je velmi zajímavý. Díky připraveným tipům pana doktora Nechuta jsme některá zajímavá a krásná místa navštívili.

Tak třeba Kaňkovy hory a Hedvičino údolí kousek od Třemošnice, kde nás překvapila přítomnost průmyslového areálu. Nebo Lovětínskou rokli, kterou jsme málem minuli cestou k hradu Lichnice. Musím přiznat, že rozhled, který z hradu byl, mi naprosto vyrazil dech. Pod hradem je Žížkův dub – strom skutečně úctyhodných rozměrů a jistě i stáří.

Za návštěvu stály i zatopené lomy nedaleko Trhové Kamenice. Čistota jejich vody byla tak lákavá, že převážila nad teplotou a několik otužilců neodolalo. Další dobrodruzi se zase nechali zlákat skalami lemující vodní hladinu a tak o adrenalin nebyla nouze.

No, a samozřejmě nemohu opomenout samotnou Sečskou přehradu a její nejbližší okolí. Hitem loňského léta byla šlapadla. Letos, snad vzhledem k počasí, či početnému týmu stavitelů, se hitem stalo budování kaskád vodních nádrží na písečné pláži a jejich následné vypouštění za přítomnosti kamer, fotoaparátů a nadšených tatinků.

Došlo i na sportovní aktivity. Předně to byl plážový volejbal v kempu u přehrady. Díky klukům jsme i my, rodiče, dostali příležitost, zúčastnit se opravdového zápasu. To mi pomohlo dostat se na takovou provozní teplotu, že jsem zvládl vlézt do vody mezi promodralá těla několika osamělých plavců. Mohu se tak mezi kolegy chlubit, jak nám ta dovolená pěkně vyšla a že jsem se i koupal.

A po loňské zkušenosti jsme nemohli vynechat lanový park u Slatiňan. Jako milovník výšek jsem se na tuto kratochvilu moc těšil. Kdyby tu byla poblíž přehrada, asi bych se znovu vykoupal, jelikož některé lanové překážky mi daly opravdu zabrat. Zvláště ta, kde jsem visel na jednom laně zaklesnutém pod pažemi a nohama třepetal ve vzduchu, hledaje druhé lano pod sebou, po němž jsem měl lадným krokem přejít na druhý konec. V podpaží mě to páliło ještě dva týdny.

Jo, a jednou jsme se projeli i autobusem, to když jsme se vraceli na základnu. Tou nám byl opět areál zámečku - kláštera Školských sester svatého Františka. Úžasnou skutečností bylo to, že jsme každý den společně slavili mši svatou. A to i přes to, že tentokrát nás nemohl doprovodit náš pan farář. O hudební doprovod bohoslužeb se starala silná skupina nadaných muzikantů z řad našich potomků.

Dokonce došlo i na pracovní směnu. To když nás sestry požádaly o pomoc v sadu a na zahradě. Sbírali jsme třeba spadané ovoce a šišky nebo přehazovali kompost.

Večerní programy byly také pestré, každý si přišel na své. Sestry se povětšinou nechaly zlákat pravidelnými večerními závody odrážedel, schola cvičila na příští den žalmy, generace trampů například jednou vyrazila na country bál, kde brutálně zmokla... ale byl i společný galavečer, kde jednotlivé zájmové skupiny předváděly program, který si připravily pro ostatní. Ani se nedivím, že se sestry vyjádřily v tom smyslu, že skupina rodin z Olešnice je výjimečná.

Možná by vás také zajímalo, jak jsme se stravovali. Úžasně! Společně jsme vždycky snídali a večereli. Přes den každá rodina z vlastních zdrojů. Každý den mělo službu několik z nás, kteří se starali o společnou stravu.

Bylo nám spolu dobře a velký dík patří všem, díky nimž to tak bylo. Moc si vážím tohoto daru společenství.

J.K.

Pěší pouť na Velehrad 2014

V pondělí večer byla sakristie v Olešnici narvaná do posledního místečka. Ministrantské oblečení bylo úplně rozebráno, takže někteří ministranti si museli jít sednout do kostela. V úterý ráno, 19. srpna 2014, jsem spolu s ostatními vyšel z Olešnice na moji druhou pěší pouť na Velehrad. Na cestě jsem oslavil čtrnácté narozeniny. Jako každý rok se jde kolem Boží muky přes Ústup do Křetína. Letos jsme si poprvé prohlédli křetínskou faru, která je vskutku nádherná. Další nová věc byla, že silnice ze Křetína do Letovic byla druhý den v provozu a dělníci ještě montovali svodidla. Cestu nám výrazně zneprjemnila skutečnost, že začalo pršet. Protože pršelo, byla mokrá lesní cesta a tak jsme museli jít z Letovic po obědě po silnici. Toto jsme kvůli počasí dělali několikrát. V Boskovicích po mši jsme se ubytovali a šli spát. Z Boskovic jsme vyšli v 7 hodin ráno. Blížili jsme se ke Sloupu, kde jako každý rok byly nachystány koláče. Po obědě jsme přes Ostrov u Macochy došli až do Ruprechtova. V 8 ráno jsme se vydali na Račice. A prší, takže jsme se sunuli po silnici do Račic, kde se spojíme s dalším proudem. Letos jsme byli v Račicích druží. Po krátké přestávce, která trvala sotva deset minut, razíme dál přes most nad dálnicí D1 do Hostěnic, kde byl výtečný oběd. Pohledem na nebe jsme zjistili, že zase prší a celý průvodrazil cestu dešťovými kapkami.

V Milonicích jsme byli ubytováni u rodiny (jméno už neznáme) a ti nám dali na hlídání do konce Velehradu malého kluka. Ráno při vycházení z Milonic nám bylo řečeno, že na nás v Boršicích čeká překvapení. Po půldenním pochodu nám bylo řečeno, že překvapení spočívá v tom, že kázání v Boršicích bude mít profesor Piřha. Při vycházení z Boršic nás bylo místo cca 200 asi 300. Na cestě byl semafor, který jsme na dlouhou dobu zablokovali. Poprvé jsme mohli být na Velehradu první, ale byla přestávka a druhý proud nás předběhl. Na Velehrad za zvuku zvonů jsme dorazili druzí. Pěší pouť se nám moc líbila a příští rok půjdeme zas.

Napsal: Josef Novotný ve spolupráci: s Františkem Sobotkou a Janou Novotnou.

Pout' rodin

Dne 30.8. jsme se vydali s celou rodinou na národní pouť rodin do areálu zámku rodiny Kinských na Zelené hoře ve Žďáru nad Sázavou. Motto pouti bylo: „Fandíme rodině“. Tentokrát jsme museli jet dvěma auty, protože do našeho, sice sedmimístného, by se dědeček s babičkou nevlezli. Této události se zúčastnilo více jak 4000 lidí a to všech generací. Začátek byl v 9.30 duchovním slovem P. Vojtěcha Kodeta. V 10.30 následovala mše svatá, jejímž hlavním celebrantem byl pražský arcibiskup Dominik Duka OP. Od 12 hodin byl odpolední program, kde si mohl opravdu každý vybrat hned z několika možností např. hudební kolotoč -Petr Bende a Pavel Helan, komentovaná prohlídka baziliky, houslový koncert, interaktivní výstava pro rodiny a mnoho dalších. Oblíbená biblická zahrada, kde byla lukostřelba, výtvarné dílničky a další zábavné atrakce pro děti ani letos nechyběly. Měli jsme tu možnost vyfotit se se zpěvákem Petrem Bendem a získat jeho podpis. Nechyběl samozřejmě ani skákací hrad od KDU-ČSL. Po celou dobu bylo možné zakoupit si výrobky z místních rodinných farem. V 15.30 následovalo zakončení poutě, závěrečná modlitba a požehnání.

Expedice 2014 - putování po mariánských poutních místech

Sám bych se pro tak namáhavou a dalekou cestu nikdy nerozhodl. Ne, že bych nechtěl osobně poznat místa jako je La Salette, Lurdy, Garabandal, Fatima, ale nedůvěřoval jsem té, která mě měla vézt. Letos jsem zakoupil ojetý cestovní skútr Gilera GP 800 a právě k němu jsem neměl moc důvěry a bál se, že by mě mohl zanechat ve štychu. Nakonec po celou dobu expedice nebyl problém se skútreem, ale jen s jeho řidičem (bolesti zad, únava, křeče končetin, chlad, horko...)

Jeli jsme dva kněží na dvou motorkách. Společně s otcem Tomášem Holcnerem jsme absolvovali 9370 km, strávili většinu nocí ve stanu a byli živi z instantních polévek Vitana. Ve Francii jsme navštívili La Salette, Lurdy, ve Španělsku Pyreneje, Roncesvalles, San Sebastian de Garabandal, Santiago de Compostela, Salamanka, Gibraltar, Sevilla, Cordoba, Granada, Madrid, Aviala, Segovia, Zaragoza, Barcelona a v Portugalsku: Fatimu, Lisabon.

Cílem naší cesty byla poutní mariánská místa. Nemohu zapomenout na klid poutního místa La Salette v francouzské části Alp. Vychutnávali jsme si nádherné panorama tohoto místa zasazeného v horách. Procházeli jsme úbočí i stráně okolních vrchů a zblízka i zdáli kontemplovali krásu tohoto prostého poutního místa.

Píše se 19. září 1846, kdy Maximin a Melánie spatřují krásnou Paní. Postupně přijímají poselství, jež můžeme shrnout do slov: modlitba, eucharistie, půst, misie. Maria pláče, protože nechceme Boha, pláče, protože odmítnutí přináší neblahé následky. Ona se s tím nemůže smířit, protože také nás má ráda. Přichází, protože věří, že se můžeme vrátit k ozdravujícímu prameni Života, k Bohu plnému soucitu s námi. Právě to přišla sdělit 19. září roku 1846. Lidé v okolí La Saletty to dobře pochopili. Začali ji nazývat Matkou Boží, Smiřitelkou hříšníků. Smiřitelka - to je klíčové slovo k pochopení Panny Marie z La Saletty. (srov.: <http://www.lasalette.cz/Smysl-Poselstvi/>)

Další naší zastávkou byly Lurdy, oproti tichu hor La Salette jsme se ocitli v chaosu náboženské turistiky. Do Lurd přichází ročně asi 5 milionů poutníků. Kromě osobních aut sem přijíždí ročně 2000 leteckých speciálů a 720 mimořádných vlaků. Změř obchodů s náboženskou tematikou nás vytrhávala a vzdalovala od poselství zjevení, našťastí je v místě zjevení stále tatáž prostá jeskyně.

Dne 11. února 1858 šla Bernadetta Soubirous se svými kamarádkami sbírat kletstí k Massabiellské jeskyni u řeky Gave. Před jeskyní slyšela šum listí. Výklenek jeskyně a růžový keř se vzápětí objevily v hlubokém jasu. Uprostřed tohoto jasu se zjevila mladá Paní, nevypověditelně krásná, útlá a jemná, s růžencem v ruce. Zjevení se opakovalo do 16. července ještě sedmáctkrát. K jeskyni, v níž vytryskl pramen vody, přichází od té doby velké množství poutníků, mezi nimi velký počet postižených nejrůznějšími neduhy. Výzva Matky Boží k pokání probudila v církvi hlubší zájem o modlitbu a službu lásky a podnítila péči o trpící a nemocné. (srov.: převzato z breviáře)

Garabandal byl jakýmsi vysvobozením z ruchu Lurd, místo, které do dnešní chvíle zůstalo turisty neobjeveno. San Sebastian de Garabandal je malá vesnička vysoko v horách v provincii Santander v severním Španělsku. Od roku 1961 tam došlo k několika zjevením. Vizionářkami byla čtyři malá děvčata: Maria Conchita Gonzalesová, Maria Dolores (Mariloli) Mazonová, Jacinta Gonzalesová a Maria Cruz Gonzalesová. Marii Cruz bylo tehdy 11 roků, ostatním děvčatům 12. Prostá dědina s nedalekým borovicovým hájem, kde se častokrát Panna Maria zjevovala.

Slova zjevení vyzývají k eucharistické účtě a podávají svědectví o budoucích nešvarech církevních hodnostářů. Toto místo na mě zapůsobilo nejhluběji. *Poselství z 18. října 1961 Panna Maria dívkám řekla, že je třeba přinášet mnoho obětí, činit pokání, často navštěvovat Nejsvětější Svátost, především je však třeba, abychom byli velmi dobří, nesplníme-li to, přijde trest, kalich se již naplňuje a nezměníme-li se, přijde na nás velký trest. Přinášet mnoho obětí a činit pokání ... - Tato slova odkazují k tajemství kříže (srov. 1 Kor 1,18). Kristus nám řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě.“ (Luk 9,23). Navštěvovat Nejsvětější Svátost ... - To vyslovila Maria na počátku velké krize víry v eucharistickou Kristovu přítomnost. Je třeba být dobrý ... - To je skutečnost tak dobře známá, ale tolik opomíjená (srov Gal 5,17, Řím 8,12-13). Boží vůle je, abychom směřovali k dokonalosti, a tak následovali jeho Syna a byli jeho obrazem. Nezměníme-li se, přijde trest ... - Bůh je trpělivý, ale jeho trpělivost má hranice. Poselství z Garabandalu nás varuje před velkým trestem, který postihne lidstvo, neboť Bůh, přestože má úctu k naší svobodě, vyžádá si od nás účty z našeho života. Kalich se naplňuje ... - Tajemný kalich symbolizuje Boží trpělivost s neposlušnými tvory. Blížíme se k vážné době a Bůh nám dává výstrahu, abychom se vyhnuli hrozícímu trestu. Už Ježíš nás varoval v Evangelii: „Když se však neobrátnete, všichni podobně zahynete.“ (srov. Luk 13, 1-5). ([http:// www.garabandal.cz/p_1961.php](http://www.garabandal.cz/p_1961.php))*

Poslední velkou zastávkou byla Fatima. Fatima je malá horská obec s drobnými rozptýlenými osadami a usedlostmi asi 100 km na sever od Lisabonu v Portugalsku. V roce 1917, nedlouho před koncem první světové války, se zde zjevila Panna Maria třem malým dětem - desetileté Lucii Santosové, jejímu devítiletému bratranci Františku Martovi a jeho sedmileté sestře Jacintě. Fatima nás uvítala modlitbou růžence a světelným průvodem v předvečer 13. září. Ač osobně nevyhledávám davy poutníků, musím říci, že zjevení ve Fatimě je možné nejlépe pochopit právě ve výročních dnech zjevení. Po několika zjeveních anděla (1916) došlo k šesti zjevením Panny Marie 13. dne v měsíci, od května do října, s výjimkou 13. srpna. Poslední zjevení bylo provázeno slunečním zázrakem, který zapůsobil na dav 70 000 osob.

Expedice byla nádherná, náročná, dlouhá i nebezpečná. Zvláště na poutních místech jsme pamatovali a vzpomínali vás všechny a především na naše nemocné. Na těchto milostiplných místech jsme vždy promýšleli naši plánovanou farní pouť, dále Pán Bůh, v červenci roku 2015. Rád bych vás tímto pozval na všechna tato krásná místa spojená s hloubkou zbožnosti a víry, jež vyrostla na místech zjevení Panny Marie. Těším se na naše společné putování.

otec Pavel

Pout' do Staré Boleslavi

Ve Staré Boleslavi jsem byla již několikrát, ale na národní pouti ještě nikdy. Když jsem v únoru s nadšením sledovala přenosy z Říma AD LIMINA a hlavně žehnání korunek, rozhodla jsem se, že letos do Boleslavi rozhodně musím jet.

Důvodů bylo několik:

1. To, že korunka naší Panny Marie byla požehnána v Římě Svatým Otcem spolu s korunkami pro Paládium je až neuvěřitelné. Víme vůbec co je to Paládium? *Je to reliéf Madony, který byl ulit ze vzácné směsi kovů (korintská měď). Tento reliéf daroval sv. Metoděj sv. Ludmile jako křestní dar. Sv. Václav měl podle legendy tento obraz Panny Marie u sebe při své mučednické smrti. Po dvou staletích byl znovu nalezen na poli u Staré Boleslavi oráčem. A tento Metodějův dar se stal Paládiem (ochranou českého národa) a uchovává se s různě dlouhými přetržkami až dodnes. Boleslav je tedy nejstarším mariánským poutním místem u nás.* Vedle korunek k tomuto vzácnému reliéfu nevyčísitelné hodnoty materiální i duchovní byla požehnána korunka olešnická.
2. Chtěla jsem se podívat, jak bude korunovace probíhat po stránce praktické, abych něco okoukla.
3. Když pan kardinál přislíbil účast na korunovaci v Olešnici, viděla jsem v tom zázrak. I kvůli němu jsem považovala za slušnost cestovat do Boleslavi. Když on si najde čas - já bych si ho najít neměla?

Naše skupinka cestovala vlakem. Bylo nás jako apoštolů a cesta to nebyla rozhodně nudná. Mládež se nám postarala o zábavu, trochu jsme si zaběhali při čtyřech přestupech a v Boleslavi jsme byli dřív než autobus, kterým cestovalo několik dalších Olešňáků. Na náměstí v Boleslavi jsme byli hodinu před začátkem, tak jsme si chytli dobrá místa, abychom dobře viděli. Pozorovali jsme zvláště vládní činitele, jak se usazují ve VIP zóně.

Za zpěvu litaní začala mše svatá. Hlavní celebrant, arcibiskup Graubner, nám připomněl, že korunovace je hlavně záležitost duchovní. Máme přijmout Pannu Marii jako Královnu ve svých srdcích. Po svatém přijímání proběhl obřad korunovace, který vedl papežský nuncius v České republice. Za zpěvu svatováclavského chorálu končila mše svatá a v liturgickém průvodu kněží a jáhni odnášeli ostatky sv. Václava i Paládium. Po mši svaté jsme zabrali místa ve VIP zóně, kde krásně svítilo sluníčko a posilnili jsme se řízečkem z vlastních zásob. Povídali jsme si s otcem Romanem, který vás všechny pozdravuje. Potom následoval bohatý program, ve kterém si každý mohl vybrat, co chtěl.

V kostele Panny Marie jsme uctili Palladium. Potom jsme se přemístili přes historický jarmark a kejklíře ke kostelu Kosmy a Damiána a vystáli jsme si frontu, abychom uctili ostatky sv. Václava (přiváží se sem každý rok v předvečer svátku sv. Václava z Prahy). Viděli jsme i střídání hradní stráže, která ostatky hlídala. Mládež navštívila kolotoče, někteří koncert vážné hudby v kostele, další koncerty a divadlo na náměstí. My jsme se šli podívat k Labi, které rozděluje souměstí Brandýs a Boleslav. Nádherné odpoledne plné zářivého slunce nám uteklo jak voda v Labi a my jsme museli běžet na vlak.

A na závěr jsme měli ještě bonus. Když jsme chvátali k vlaku, předjel nás sám sv. Václav. Nejel na koni, ale vezl se ve stejném autě, ve kterém jezdí prezident. Za doprovodu několika vládních motocyklů jel ku Praze. Tak jsme mu zamávali a běželi na nádraží.

Všechny přestupy jsme stihli, i když to byl trošku adrenalin. Vrátili jsme se podle plánu všichni radostní, že jsme prožili krásnou neděli.

J.S.

Jak se vybírá skladba na slavnost

Blíží se 8. prosinec 2014. Při tak velké slavnosti by náš sbor měl něco zazpívat. Něco pěkného, mariánského. Máme sice v repertoáru moc pěkné Ave Maria, ale to už se v posledních dvou letech několikrát zpívalo, naposledy na Kájově primici. Kdybychom to znovu vytáhli 8. prosince a hned týden nato na Novém Jeruzalému, stala by se z toho možná už odrhovačka. Chtělo by to zkrátka nějaké Ave Maria, které neznám. Což o to. Takových jsou desítky, snad stovky. Že bych ale sháněl jedno po druhém, pak si je přehrával a vybíral to nejvhodnější? To je mimo moje časové možnosti. 8. prosinec 2014 se blíží. Je třeba začít nácvik a stále nic. Třeba mě něco napadne na pouti ve Staré Boleslavi.

Zaujímám s ostatními olešnickými poutníky místo na náměstí ve Staré Boleslavi dost dlouho před zahájením slavnosti. Sleduji mohutný sbor s Hudbou Hradní stráže, který koná poslední přípravy na vedlejším pódiu. Sleduji dirigenta v parádní uniformě: Soustředím se na jeho dirigentská gesta. Jasná, snad vojensky strohá, přesto ale vyzařují zvláštní krásu. A najednou „Zdravas Maria!“ Tak to je přesně to „Zdravas Maria“, které bych potřeboval. Krásné, vhodné pro čtyřhlasý sbor a u nás neobehrané. No jo, ale jak se k němu dostat? V duchu přemýšlím, jak bych šel za dirigentem a požádal jej o partituru: „Dobrý den. Prosím Vás, já jsem nějaký Novotnej z Olešnice a moc by se mi hodila ta Vaše partitura. Půjčil byste mi ji na chvíli? Jen bych si ji ofotil a zase vrátil ...“ Tak to teda nedám. Znam možná některé farníky, kteří by toho schopni byli, ale žádný z nich tady zrovna není. Takže nic.

Na internetu lze najít leccos, ale vyhledat hudební skladbu, když netuším její název, to je problém. A zadat do vyhledávače Zdravas Maria nebo Ave Maria, to je jako hledat jehlu v kupce sena. 8. prosinec 2014 se mezi tím blíží víc a víc.

„Jendo, je třeba začít něco cvičit na 8. prosince ... nebo bych mohl sehnat někoho jiného, pokud byste to nezvládli“ dobírá si mě pan farář v sakristii. A 8. prosinec 2014 se neustále přibližuje.

Využívám krátké pauzy mezi mší sv. a zkouškou sboru. Znovu beru ze skříně seznam mariánských skladeb a přelétám je očima. Do oka mi padne název:

„Staroboleslavské Zdravas Maria“. Vytahuji noty a čtu: „Soprán a alt s doprovodem varhan.“ Asi to nebude nic pro nás, protože potřebujeme něco pro čtyřhlasý sbor. Přesto ale sedám k varhanám a přehrávám si horní dva hlasy. „Jé, to je to Zdravas Maria, co zpívali ve Staré Boleslavi!“ hlásí jedna z přicházejících zpěvaček. „Opravdu?“ dívím se. Mám totiž mizernou paměť nejen na slova, věci, události a lidi ale také i na melodie. Pak už to jde ráz na ráz. Druhý den na internetu sleduji záznam z Národní svatováclavské pouti se Staroboleslavským Zdravas Maria. V neděli při cestě do Černovic už píseň zpívám panu faráři a večer jedu za panem učitelem Krejsou, aby dopsal chybějící hlasy. Již ve středu večer si celý blažený vezu notový part domů. V pátek Staroboleslavské Zdravas Maria začínáme zkoušet.

Jan Novotný st.

Výlet na Svojanov s ministranty

V sobotu 18.10.2014. jsme my, ministranti z Olešnice a z Černovic, s panem farářem, panem Knotkem, panem Halámkem, panem Nechutou a paní Sobotkovou vyrazili na hrad Svojanov. Když jsme dorazili, tak jsme se spočítali a šli se nahlásit na vrátnici.

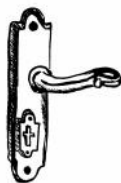
Dospělé mimo pana faráře jsme nechali v místní hospodě. Následně jsme šli čekat na paní průvodkyni. Než přišla, tak jsme „omylem“ vzbudili ptáky (Výra a Sokola) ve voliérách. Asi se nás hodně lekli, protože málem spadli z bidýlka.

Paní průvodkyně přišla, a my jsme ji následovali. Ve většině místností byla scénka de facto z 19.století a po ní odborný výklad paní průvodkyně. Byli jsme v hodně místnostech, takže nebudu popisovat všechny.

V místnosti se strašidly Svojanova a okolí létal malý netopýr, kterého se kluci z Černovic pokoušeli chytit (nepodařilo se jim to). Když nám průvodkyně říkala o ježibabě, tak se ozvala velká rána. Všichni jsme se polekali. Potom následovala předsiň a potom následovala jídelna odkud vedou dveře do balkonu, po kterém chodila smrtka, která se líbila klukům z Černovic. Pak jsme byli ještě v několika místnostech a šli jsme ven. Tam jsme se dozvěděli, co byla ta rána - tehdejší pan správce vystřelil z pušky (do své hlavy).

Líbilo se mi to tam a doufám, že s panem farářem podnikneme ještě spoustu takovýchhle výletů.

Tomáš Kánský

Misijní neděle

Pro holky z klubka je s Misijní nedělí neodmyslitelně spojen jarmark, na který se připravujeme celý rok. Letošní příprava byla podpořena návštěvou Otce Šlégra. Zaujalo nás jeho vyprávění o Misích.

Celá misijní slavnost začala v sobotu večerní vigilií. Za každý kontinent jsme se pomodlili desátek růžence, zpívali, adorovali.

Po nedělní mši svaté mohl začít jarmark, kdy jsme nabízely různé drobnosti. Komu byla zima mohl, se jít do kavárny ohřát u čaje či kávy a dát si palačinku.

Letos se vybralo 28 500,- Kč, které poputují na pomoc dětem v misiích.

Fanulka P.

Okénko pro luštitelé

Otestujte své znalosti o dějinách papežství.

1. Který papež působil na papežském stolci nejdéle (vyjma sv. Petra, který patrně působil jako papež nejdéle, avšak neznáme přesná data) ?

- a) sv. Jan Pavel II.
- b) bl. Pius IX.
- c) sv. Vitalianus

2. Který papež měl naopak nejkratší pontifikát?

- a) Štěpán II.
- b) Jan Pavel I.
- c) Dioscorus

3. Jak dlouho trvalo nejdelší konkláve v historii katolické církve?

- a) téměř rok
- b) téměř 2 roky
- c) téměř 3 roky

4. Jaký je přibližný počet vzdoropapežů v dějinách církve?

- a) méně než 25
- b) zhruba 25-40
- c) přes 40

5. Které papežské jméno je nejpoužívanější?

- a) Jan
- b) Pius
- c) Lev

6. Kolik papežů z celkového počtu 264 je svatořečených?

- a) 78
- b) 108
- c) 136

7. Jsou do seznamu svatých zapsaní někteří ze vzdoropapežů?

- a) ano, celkem 4: Paschalis III., Kalixt III., Felix II. a Albert
- b) ano, a to Hippolyt Římský
- c) ne

Motto z primice P. Karla Adamce:

„Neboť to, co je Božím bláznovstvím,
je moudřejší než lidé,
a co je Boží slabostí,
....." (dokončení v osmisměrce)

H	R	B	J	K	U	T	E
A	U	A	U	L	E	S	O
R	S	I	M	V	O	A	L
F	O	N	Ě	A	O	M	J
A	M	T	Š	Í	Ě	L	A
N	R	T	U	N	A	E	Ž
S	A	L	A	A	I	M	D
Š	K	Ě	T	E	C	U	T

autor, buvol, harfa,
hrb, jáma, mast,
měna, mol, mrak,
osel,
rama, rub, šat, tma,
trs, tucet, tuk, tuna

Najdi v následujících větách skrytá slova, jedná se o liturgické předměty apod.:

- 1.) „Sejdeme se o půl paté na nádraží.
- 2.) Popsal mi sál kulturního domu.
- 3.) V ZOO nás nejvíce upoutala cedule u výběhu lam: „Bonbóny krmte děti, ne lamy.“
- 4.) Bachyně referovala mezi kanci o nálezu kukuřičného pole.
- 5.) Čtyřka je sudé, pětka liché číslo.
- 6.) Připadala jsem si mezi nimi trapně.
- 7.) Hrubý domácí produkt je ukazatel naší ekonomické síly.
- 8.) Na dnešní mši se četlo čtení z listu svatého apoštola Pavla, Korint’anům
- 9.) Až detektiv objeví nové stopy, bude moci pokračovat v řešení případu.
- 10.) Vyvrátil tato sporná tvrzení.

taženka
Osmisměrka: „... je silnější než lidé.
Skryváčky: 1 - patěna, 2 - misál, 3 - ambon, 4 - kancionál, 5 - kalich, 6 - mitra,
7 - kazatelna, 8 - stola, 9 - víno, 10 - ornát
Kviz: 1b, 2a, 3c, 4b, 5a, 6a, 7b

Setkání Taizé tentokrát u nás doma

Pravidelné setkání mladých lidí, které organizuje ekumenická komunita bratrů a sester z Taizé vždy na přelomu roku v některém velkém evropském městě, se letos uskuteční v Praze, ve dnech 29. prosince až 2. ledna. Mladí ve věku 17-35 let z celého světa (tedy i z Čech) se znovu sjedou, aby zažili společné modlitby, plánované tentokrát nejen do velkých budov Výstaviště, ale i např. do svatovítské katedrály. Nad to je čekají další doprovodné akce, které chystá přípravný tým spolu s pražskými věřícími, setkávání s lidmi z nepřeberného množství kultur, které se do Prahy sjedou, a v neposlední řadě pak i setkání s lidmi z farností pražských a okolních, kteří budou ochotní návštěvníkům nabídnout přístřeší, případně je pozvat na novoroční oběd. Tyto všechny zkušenosti budou ještě okořeněny poznáváním Prahy a jejích zákoutí, ke kterému mladí dostanou „lítačku“ na dopravu. V čase setkání bude rovněž postaráno i o žaludky účastníků : snídaně ve farnostech, obědy a večere formou balíčku před každou modlitbou.

Co se od mladých očekává? Setkání Taizé nabízí možnost prožít přelom roku nejen v radosti z nových poznávání a setkání, ale i ve zpívané modlitbě a v tiché meditaci. Na to je třeba být „nastaven“. Dalším požadavkem je ochota spokojit se s přespáním ve spacáku na karimatce v některé z pražských tělocvičen nebo školních tříd, neboť pražské domácnosti určitě nebudou schopny ubytovat celé množství účastníků. A zcela nezbytné je přihlásit se elektronicky (a zaplatit příspěvek ve výši 1.500 Kč), a to nejpozději do **1. prosince**, buďto jako jednotlivec nebo v rámci skupiny. Před vyplněním formuláře si prosím přečtěte Praktické informace na http://www.taize.fr/cs_article9965.html, kde jsou také popsány podmínky přihlašování šestnáctiletých, kterým je přístup na setkání také umožněn, byť s nutným doprovodem. Zájemci, kteří již překonali 18. rok, se pak mohou přihlásit do přípravného týmu a do Prahy dorazit o dva dny dříve (27. prosince) - a pomoci třeba s nacvičováním zpěvů, nebo nasměrováním účastníků atd.

Osvěžte tedy základy angličtiny a dalších jazyků, nalad'te hlasy, zabalte si teplé oblečení a přijed'te. Pětidenní setkání, při kterém lidé různých národů a různých křesťanských církví nachází jednu společnou řeč a slaví spolu, stojí za prožití.

Kateřina Ptáčková (katerina.ptackova@upce.cz)

V neděli 30.11.2014 bude na faře každoroční prodej knih. Začátek po mši svaté.

Cyklus besed na faře

V rámci roku rodiny nepřehlédněte pozvání na cyklus besed o manželství „Na pořadu rodina“ s brněnským trvalým jáhnem a kadeřníkem Janem Špilarem. Na tento cyklus besed navážou další manželská setkání, jejichž první série probíhala před začátkem velkých prázdnin. Rodina byla i prioritou nedávné mimořádné biskupské synody, kde se i náš moravský metropolita Jan Graubner ve svém příspěvku v Římě vyslovil za důkladnější doprovázení manželských párů. Nejde tedy jen o přípravu před sňatkem, ale o doprovázení rodin v prožívání jejich radostí i starostí. Zváni nejsou zdaleka jen manželské páry, ale i všichni ostatní, neboť členem rodiny je každý z nás.

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni**

dne 31.5.2014 Jan Pavlíček, nar. 18.12.2013 ve Svitavách
dne 21.6.2014 Eliška Horáčková, nar. 9.11.2013 v Brně
dne 21.6.2014 Karolína Horáčková, nar. 9.11.2013 v Brně
dne 26.7.2014 Dominik Musil, nar. 27.3.2014 v Boskovicích
dne 9.8.2014 Pavel Horáček, nar. 5.6.2014 v Boskovicích
dne 16.8.2014 Soňa Večeřová, nar. 23.2.2013 ve Svitavách
dne 4.10.2014 Theresa Banauer, nar. 21.6.2013 ve Vídni
dne 25.10.2014 Miroslav Hanzl, nar. 29.6.2014 v Boskovicích

Do stavu manželského vstoupili

dne 14.6.2014 Eva Nováková a Petr Kolář
dne 21.6.2014 Markéta Žáčková a Michal Švancara
dne 12.7.2014 Hana Kubičková a Petr Kroupa
dne 26.7.2014 Miroslava Švecová a Alois Synek
dne 16.8.2014 Kateřina Čadková a Jan Ptáček
dne 4.9.2014 Jitka Ostrýžová a Jaroslav Novotný

Na poslední cestě jsme vyprovodili

dne 26.6.2014 paní Marii Kaldovou, nar. 10.3.1918
dne 11.7.2014 pana Jiřího Krušinu nar. 11.4.1937
dne 12.7.2014 pana Pavla Bílka, nar. 11.12.1958
dne 21.7.2014 paní Františku Konopáčovou, nar. 12.11.1926
dne 30.8.2014 pana Miroslava Škrabala, nar. 29.5.1944
dne 3.9.2014 pana Františka Kadlece, nar. 21.8.1948

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.